

naar jeg ikke medregner Ministrene, Generaldirektøren for Statsbanerne. Man var klar over, at der maatte gives en ekseptionel høj Løn for at faa den dygtigste Mand i Landet, og hvis der var en endnu dygtigere i Udlandet, saa at trække ham herind i Landet. Her var Opgaven saa stor, at man maatte se at faa den største Dygtighed til at træde hjælpende til, derfor satte man Lønnen saa højt. Men saa se vi, at i en almindelig Kreditforening, hvor der ikke behøves mere end almindelig sund Mennekesforstand for at bestyre en saadan Indretning, er Direktøren lønnet med over 12,000 Kr., og ved Siden af ham sidder der to Meddirektører, der ere lønede med 10,000 Kr. hver. Det er ikke Spørgsmaalet; jeg vilde finde det rimeligt, om Løntagerne vilde stille den Fordring, at disse Administrationsudgifter gif en lille Smule ned, og jeg betvivler heller ikke, at saa vi en Hypotekbank, der ikke nær har saadanne Lønninger som de private Kreditforeninger, vilde de oprindelige Løntagere komme til at se de Forhold lidt skarper efter, end de nu gøre. Saa vil Opmærksomheden Landet over være henvendt paa Hypotekbanken: I hvilke Priser staa Hypotekbankens Obligationer, hvad kan man faa for disse: Hypotekbanken vil paa en Maade komme til at overstraaale Kreditforeningerne, fordi det er den, Folk særlig ville se hen til, naar der er Tale om at optage Laan. Men naar saa Kreditforeningernes Interessenter se, at denne Hypotekbanks første Mand, dens Direktør, maatte ikke har mere i Løn end det halve af, hvad en Direktør kan have i en anden Kreditforening, saa vilde de komme til at tænke paa, om det ikke var paa Tide at lønne Direktørerne med en Pris, der nogenlunde svarer til det Arbejde, de udføre. Jeg kunde fremføre flere Ting, som kunde vise, at Modstanden, i hvert Fald enkelte Folks, enkelte Kreditforeningers Modstand mod en Hypotekbank, kan være baseret saa vel paa rent saglige som paa rent personlige Grunde. Jeg siger selvfølgelig ikke, at det er personlige Grunde, men det kunde være det. Forholdene ere saaledes, at ifølge den almindelige Selvhjælpsdrift og særlig under Hensyn til det bevingede Ord, som et æret Medlem her en Gang har udtalt uden for Salen, nemlig dette om at „gnave Ben“, kunde man argumentere sig henimod, at der muligt langt ude kunde ligge andre end de rent absolut saglige Hensyn. Jeg nævner ikke Tvivl om, at saa vi en Hypotekbank, saa komme Kreditforeningerne nok. — Jeg skal hermed gaa over til at omtale det Underændringsforslag, som er stillet af det ærede

Medlem fra Skive (Dalsgaard). Der er det uheldige ved dette Underændringsforslag, at det slet ikke svarer til den Motivering, som det ærede Medlem gav for det. Hvis vi vedtage dette Underændringsforslag, er al Solidaritet mellem Kreditforeningerne falbet bort, der bliver ikke Spor tilbage, Kreditforeningerne staa som selvstændige Indretninger inde under Hypotekbanken, og den ene kan ikke komme til at betale for den anden, hvormod Staten med sin Garanti kan komme til at betale for dem alle. Men dette er jo ikke Meningen med Forslaget. Det ærede Medlem mente jo dermed at ville flytte Garanterne om, saadan at Staten kom til at staa først med sin Garanti og bagefter kom Kreditforeningerne, saa at de alle kunde rammes til sidst. Men hvis dette er det ærede Medlems Mening, saa burde Ændringsforslaget være frebet anderledes end det er, for det staar ikke her. Jeg anser det derfor for en Umulighed, at vedtage dette Underændringsforslag, og jeg forstaaer ikke, at det ærede Medlem fra Bornholm (Blem) kunde anbefale det netop paa den samme Motivering, som den ærede Forslagsstiller gav, thi denne Motivering stemmer ikke med Forslaget. Om man overhovedet skulde gaa ind paa en saadan Ændring, som den ærede Forslagsstiller har tænkt, er et andet Spørgsmaal. Jeg vil i hvert Fald paa det bestemteste fraraade Forslaget. Er det virkelig Meningen, at vi skulle have en Hypotekbank her i Landet, saa skulde vi ogsaa se at faa den oprettet paa en saadan Maade, at vi tro, den kan gøre Gavn. Vi bør ikke tage alle Grundpillerne bort fra den. Det, som særlig skulde gavne, var de to Ting: Statsgarantien, og saa den udvidede Solidaritet, og for saa vidt man tager nogen af de Dele bort, betvivler jeg, at Hypotekbanken vil komme til at gøre sin Nytt. En Hypotekbank bør hvile paa en solid Grundvold, og Grundvolden er her den udvidede Solidaritet sammen med Statsgarantien. Hvis nu det ærede Medlem vil til at tage den solidariske Grundvold bort, og saa den højt ærede Finansminister vil til at beklippe Statsgarantien i en overordentlig høj Grad, ser jeg ærlig talt ikke, hvad der bliver tilbage, og saa kunne vi lige saa godt opgive Tanken om en Hypotekbank i Dag som i Morgen. Have de ærede Medlemmer ikke Mod til at gaa med til en saadan Bank, saa sig aabent og ærligt, at de se paa den som en Fare for de Herrer's Kreditforeninger, hvori de sidde som Bestillingsmænd, det kan jeg forstaa, men lad os blive fri for Ændringsforslag, som borttage Grundlaget fuldstændig for en Hypotekbank. Vi